

1

De deur van de kringloopwinkel kraakt wanneer ik hem langzaam openduw. Ik probeer ongezien naar binnen te glippen en staar gespannen naar boven. Daar hangt de ouderwetse winkelbel die iedereen met een vrolijke tingeling welkom heet.

Stil blijven, smee ik. De deur hoeft nog maar een klein stukje verder open en dan ben ik erdoor.

Ik heb een hekel gekregen aan het geluid van die bel. Niet alleen omdat hij de hele dag afgaat bij iedere klant die binnenkomt, maar vooral omdat hij me tot nu toe steeds verraden heeft. Heus, ik ben er niet trots op dat ik vandaag alweer te laat op mijn werk verschijn en ik weet ook dat het niet de eerste keer is deze maand.

Voorzichtig duw ik, tegen beter weten in, de deur nog een paar centimeter verder open en spreek in gedachte de bel streng toe. *Ik zal nooit meer te laat komen, als je nu maar stil blijft.*

Irritant getingel schalt door de winkel en ik krimp ineen. Tot zover mijn poging om ongemerkt binnen te sluipen. Ik zet me schrap en wacht tot er iemand op het geluid afkomt, maar de winkel lijkt leeg en ook de tussendeur naar het magazijn blijft dicht.

Wauw. Ga ik vandaag dan eindelijk eens wat mazzel hebben? Kom ik ermee weg?

Ik slaak een zucht van verlichting en doe snel de winkel-deur achter me dicht.

‘Kijk eens wie we daar hebben.’

Shit. Nee dus.

Vanuit het schap met tweedehandsboeken achter in de winkel komt Stan naar me toe. Zijn handen heeft hij demonstratief in zijn zij gezet en zijn gezicht plooit zich in een spottende grijns. ‘Laat me raden. Je was nog zo lekker bezig met “hobbyen” dat je helemaal de tijd vergeten bent.’

Het klinkt nogal sarcastisch, maar ja, wat kan ik ervan zeggen? Hij heeft gelijk, ik ben vanochtend wéér de tijd vergeten.

Stan is mijn buurman en één van mijn beste vrienden, maar hij is vooral ook de eigenaar van kringloopwinkel Stantastisch en daarmee mijn baas. Dus ben ik wel zo wijs om mijn scherpe woorden in te slikken. ‘Sorry. Het zal niet meer gebeuren.’

Wie houd ik voor de gek? We weten allebei dat de kans om tegelijkertijd een miljoen euro te winnen groter is.

Stan zucht. ‘Als je een halfuur langer doorwerkt vandaag, dan hebben we het er niet meer over. Schiet nu maar op, het wordt een drukke dag vandaag.’

Ik probeer te glimlachen en laat mijn blik langs de stellingen met tweedehandsspullen gaan. In mijn hoofd vormt zich een lijstje van items die we moeten aanvullen voor we vanmiddag opengaan.

We kunnen goed merken dat het sinds een aantal jaar weer helemaal hip en klimaatverantwoord is om oude spullen te hergebruiken. Het aantal klanten is flink gestegen en er wordt ook meer ingeleverd. Boeken, meubels en kleding, van alles wordt gebracht, maar eerlijk is eerlijk, het merendeel bestaat uit oude rommel. Het scheelt de mensen waarschijnlijk een ritje naar de vuilstort, waar alles tegenwoordig netjes gescheiden ingeleverd moet worden.

‘Hé Suus, focus.’ Stan pakt me bij mijn schouders en duwt me richting het magazijn. ‘Dromen doe je maar in je bed.’

‘Ja, ja,’ mompel ik. ‘En tekenen doe ik maar in mijn eigen tijd. Ik weet het.’

‘Mooi zo. Kirsten is al aan het sorteren en kan wel wat hulp gebruiken.’ Stan knikt tevreden en verdwijnt richting zijn kantoor.

Aan de slag dan maar.

Ik trek met een zucht de deur naar het magazijn open en zoals iedere ochtend bekruipt me het is-dit-het-nu-gevoel. Natuurlijk mag ik niet klagen, maar groots en meeslepend is mijn leven niet te noemen. Als klein meisje droomde ik van een leven als beroemd kunstenaar en wist ik zeker dat ik ooit in Parijs zou wonen. Maar laten we eerlijk zijn. Het leven overkomt je, kansen glippen als zand door je vingers en voor je het weet werk je al tien jaar in dezelfde kringloopwinkel.

‘Sorry dat ik zo laat ben,’ mompel ik tegen mijn collega en ik kom naast haar staan.

Kirsten haalt gelaten haar schouders op. ‘Je went eraan.’ Met een zwaai zet ze een tas vol kleding op de werkbank. ‘Goed, we hebben een hoop te doen. Er is gisterenmiddag nog een complete inboedel ingeleverd. Van een ouder echtpaar. Zo tragisch, ze zijn omgekomen bij een verkeersongeval.’

Ik stroop mijn mouwen op. ‘O, spannend.’

Kirsten trekt haar wenkbrauwen op. ‘Spannend?’

‘Ja nou, je snapt me wel,’ verzucht ik. ‘Verdrietig voor die mensen natuurlijk, maar wie weet komt er wel iets verrassends uit hun spullen tevoorschijn.’

‘Oké, dan is deze verrassing voor jou.’ Kirsten lacht en duwt me een verhuisdoos in mijn handen.

De tranen schieten in mijn ogen van de ammoniaklucht zodra ik de doos open. Ik ben inmiddels wel wat gewend, maar de penetrante zweetlucht die uit de doos omhoogkomt is om te kokhalzen.

Bovenop ligt een overhemd wat nog best aardig lijkt. Ik bekijk het even kritisch en leg het apart. Een t-shirt met zweetvlekken onder de oksels gaat op de stapel weg-er-mee, net als een vale ribbroek met slijtplekken op de knieën. Op de bodem liggen een paar vergeelde mannenonderbroeken met een uitgelubberd elastiek.

‘Kirsten, moet je kijken!’ Ik vis er met duim en wijsvinger één uit en zwaai met de onderbroek voor haar gezicht.

‘Gadver!’ Kirsten springt achteruit. ‘Wie verzint het om dat nog bij ons in te leveren.’

‘Zal ik hem apart leggen voor je? Leuk cadeautje voor Stan.’

‘Nee,’ roept ze geschrokken, ‘dat is zielig.’

Sinds Kirsten me heeft toevertrouwd dat ze stiekem een oogje heeft op Stan plaag ik haar daar zoveel mogelijk mee. Toegegeven, Stan ziet er niet onaardig uit, maar ik heb hem nooit als potentieel lekker ding beschouwd. Maar daar denkt Kirsten dus anders over.

‘Oké dan, bukken,’ roep ik en de onderbroek belandt met een boogje op de berg kleding die bestemd is voor de vuilstort.

‘En wat vind je hiervan?’ Kirsten houdt een rood zomerjurkje met witte polkadots omhoog. Het lijkt wel of Brigitte Bardot de inhoud van haar inloopkast heeft leeg getrokken en in de tas van Kirsten heeft gestopt. Die mazzel heeft zij weer. Ik de vieze onderbroeken, zij de sexy jurkjes.

‘Jij mag hem ook wel passen, als je hem leuk vindt.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Niet mijn stijl.’

Dat is niet waar, want ik vind de jurk enig. Ik weet alleen dat hij haar beter zal staan. Dat is het namelijk enige vervelende aan Kirsten, zij heeft het figuurtje waar ik van droom. Alles staat haar, al zou ze een vuilniszak aantrekken. Wat wil je ook met maatje 36, lange benen en een goede voorgevel. Ik ben beter te omschrijven als Hollands welvaren, wat dus eigenlijk betekent dat ik vijf kilo te zwaar ben voor mijn lengte. Daarbij heb ik, in tegenstelling tot Kirsten, jammer genoeg geen aangeboren liefde voor sport, maar denk ik wel vierentwintig uur per dag aan eten. En dan niet aan bloemkoolrosjes of een wortelsalade. Nee, eerder een zacht kadetje met hagelslag of versgebakken scones met room en jam. O god, alleen bij de gedachte loopt het water me spontaan in de mond.

‘Stoute gedachtes, Suus?’ Stan is het magazijn binnen gelopen en stompt me tegen mijn schouder.

‘Wat? Helemaal niet,’ zeg ik snel, maar Stan heeft al geen aandacht meer voor mij of mijn blozende wangen.

‘Mooi jurkje. Ga je die kopen?’

‘Misschien,’ zegt Kirsten, zichtbaar blij met de aandacht van Stan. Ze danst wat heen en weer met het jurkje voor zich. ‘Wat vind jij, zal ik het doen?’

Stan haalt wat onhandig zijn schouders op. ‘Als jij het leuk vindt.’

Achter zijn rug rol ik met mijn ogen. Zeg toch gewoon dat je weet dat het haar prachtig zal staan. Ik weet zeker dat Stan en Kirsten een leuk stel zouden zijn, maar zo schiet het niet erg op met die twee.

Aan het eind van de ochtend is de ‘weg-ermee-stapel’ akeelig hoog geworden. Kreunend pak ik een nieuwe doos op en ineens staat, om onverklaarbare redenen, het kippenvel

op mijn armen. Nog voordat ik erin kijk weet ik het gewoon. Hiér zit iets bijzonders in.

Uit de verhuisdoos haal ik een antieke notenhouten kistje tevoorschijn. Mijn adem stukt ervan, zo mooi is die. Dit moet een uniek stuk zijn. Het scharnier kraakt wanneer ik de kist voorzichtig open en tot mijn verbazing ligt deze vol marterhaar penselen en paletmessen.

Wie heeft dit bij ons ingeleverd? Een oud familielid van Vincent van Gogh?

Ik zet het kistje op tafel en doe opnieuw een graai in de verhuisdoos, nieuwsgierig naar de rest. Ik vis een oud schort naar boven dat zo vol verfvegen zit dat het bijna een schilderij op zichzelf is. Ik pak tubetjes olieverf, waarvan de etiketten vervuild en onleesbaar zijn uit de doos, wat mengbakjes en een vergeeld papieren doosje met staafjes houtskool. En als laatste, helemaal onderin, liggen drie schetsboeken. Het voelt alsof ik de eerste, originele versie van de Nederlandse grondwet oppak.

Van het eerste schetsboek is de kaft gescheurd en is de omslag bijna losgekomen. Voorzichtig sla ik het open en een mufte, stoffige lucht komt me tegemoet. Het staat vol gedetailleerde schetsen van een prachtige jonge vrouw met een lange vlecht en hoge jukbeenderen.

Op sommige bladzijdes is alleen haar gezicht getekend, op andere ligt ze languit op een sofa. Ik kan mijn ogen er niet vanaf houden, zo knap gemaakt is het. Het kost me moeite om het neer te leggen, maar ook het tweede boek roept.

Dat lijkt in dezelfde slechte staat te verkeren. Een aantal bladzijdes zijn gescheurd en met schilderstape weer aan elkaar geplakt. Ook hierin staan tekeningen van dezelfde vrouw, maar nu lijkt ze wat ouder en heeft ze een baby op haar arm.

Het laatste boek is in een betere staat dan de andere twee en zodra ik het opensla snap ik waarom. Er staat niets in. Ik blader er een aantal keer doorheen op zoek naar tekeningen, maar het zijn alleen maar lege bladzijdes. Onder tussen pingpongen er allerlei vragen door mijn hoofd. Wat is er met de schilder gebeurd? Wie zou die vrouw zijn en waarom is het derde boek leeg gebleven?

‘Zeg, gaat het wel goed met je?’

Bijna laat ik het schetsboek uit mijn handen vallen. ‘Wat? Ja, prima,’ antwoord ik wazig als Kirsten me bezorgd aankijkt.

Ze loopt om de sorteertafel heen en komt nieuwsgierig naast me staan. ‘Wat heb je daar?’

Ik kijk nog eens naar de schilderspullen op mijn werkbank. Ze roepen me. Wat zou ik graag die penselen vasthouden. Ruiken aan het schort. De schetsen op mijn gemak verder bekijken.

‘O, Kirsten, dit is echt zo gaaf,’ zeg ik, ineens weer klaarwakker. Ik doe mijn best om rustig te klinken. ‘Moet je kijken hoe geweldig dit is!’ roep ik enthousiast. ‘Dat kistje bijvoorbeeld, dat moeten we echt niet zomaar in de winkel zetten. Die moeten we verkopen aan een antiquair. En die schetsboeken. Laten we uitzoeken of die van een bekende kunstenaar zijn geweest.’

Van het idee dat deze spullen voor een paar euro verkocht worden aan een of andere onbenul trekken de rillingen over mijn rug.

‘Ja, leuk.’ Kirsten probeert ook enthousiast te zijn, maar alles wat met kunst te maken heeft laat ze graag aan mij over. Ik doe de spullen uiterst voorzichtig weer in de doos en loop ermee richting het kantoor.

Door het raam zie ik Stan achter zijn bureau zitten en

vertwijfeld blij ik staan. Als ik nu het kantoor binnenstap neemt hij de spullen ongetwijfeld van me over en ik wil in ieder geval de schetsboeken nog niet inleveren. Niet voordat ik daar op mijn gemak naar heb kunnen kijken.

Zo nonchalant mogelijk loop ik langs het kantoor en glip de keuken in. Mijn hart bonst in mijn keel. Snel doe ik de deur achter me dicht en gluur door het raampje of iemand me gezien heeft, maar er komt niemand achter me aan.

Ik zet de verhuisdoos op de grote houten tafel waar we altijd aan pauzeren, leun op een van de bontgekleurde eet-tafelstoelen en staar peizend naar de doos. Ondertussen bijt ik mijn nagels kort. En nu? Zal ik ze eruit halen? Hoe groot is de kans dat er iemand binnenkomt en me betrapt?

Mijn oog valt op de boterhammen die op het aanrecht liggen te ontdoeien en het blok kaas ernaast. In onze keuken ruikt het ieder uur van de dag naar tosti's. We zijn grootverbruikers. En zo te zien staat iemand op het punt om een tosti voor de lunch te maken.

Maar ik wil die boeken hebben. Ze lijken me te roepen.

In de hoek, naast de kapstok, staat de oude lockerkast die ooit in een boksschool heeft gestaan en die Stan te mooi vond om te verkopen. We hebben allemaal ons eigen kluisje in die kast voor onze tassen.

Zal ik?

Met het zweet in mijn handen open ik mijn kluisje. Ik wikkel de schetsen, samen met wat staafjes houtskool in een vest dat ik altijd in mijn kluisje bewaar voor koude dagen en leg daar mijn handtas weer overheen. Er is niets meer van de boeken te zien.

Gehaast draai ik hem op slot. Nu is het alleen wachten op het moment dat ik ze ongemerkt mee naar huis kan

nemen. En als ik ze dan later alsnog inlever, dan is dat toch geen stelen?

Ik blijf nog even in de keuken staan en dwing mezelf om een paar keer diep adem te halen. Dan pak ik de verhuisdoos weer op en loop met een uitgestreken gezicht Stans kantoor binnen.

‘Gelijk heb je, dat je dit niet in de winkel zet. Hier weten we een beter adres voor.’ Stan kijkt goedkeurend naar de schildersspullen en maakt een snuivend geluid.

Is dat een goed teken? Hij kan onmogelijk weten wat ik zojuist gedaan heb, maar toch zet ik me schrap. Er ontsnapt een rare halve lach uit mijn keel. Wat als hij vraagt of er naast deze doos nog meer spullen ingeleverd zijn. Ik weet niet of ik dan mijn mond nog kan houden.

Stan zet de doos in een hoek en houdt de deur van het kantoor voor me open.

Schopt hij me het kantoor uit? Weet hij dan tóch dat ik de schetsboeken in mijn kluisje heb verstoppt? Of is hij nog boos op me omdat ik te laat was?

Aarzelend kijk ik hem aan. Maar tot mijn verbazing geeft Stan me lachend een duw. ‘Kom op. Het is al bijna twaalf uur, ga je mee naar voren? Ze komen er zo aan.’

Ja, natuurlijk.’ Als een mak schaap loop ik achter Stan aan naar de ingang van de winkel. Een lange zucht ontsnapt uit mijn keel en ik wil net mijn zenuwen wegslikken als Stan me plots bij mijn arm pakt en me staande houdt. ‘O, Suus. Wat ik nog wilde zeggen...’

Dus toch.

Nog voor hij iets kan zeggen barst ik los. ‘Luister, ik kan het uitleggen.’ Ik hef mijn handen op en probeer een goede smoes te vinden, maar Stan slaat een high-five op mijn uitgestoken hand.

‘Ik vind het zo tof van je. Ik had niet gedacht dat je zou toestemmen om af te spreken. Ik sprak hem gisteravond nog en hij heeft er ook veel zin in. Ik ben zo benieuwd hoe je het gaat vinden.’ Stan grijnst en trekt zijn schouders op. ‘Nou ja, dat wilde ik gewoon even zeggen.’

‘Eh, natuurlijk. Graag gedaan,’ stamel ik, terwijl Stan naar de winkeldeur loopt, ‘ik ben ook benieuwd.’

Nou en óf ik benieuwd ben, want ik heb echt geen flauw idee waar hij het over heeft.

2

Zoals altijd rijdt klokslag twaalf uur het busje bij ons voor. In het busje zitten Ellenoor, Louise en Peter. Zij wonen in een instelling voor mensen met een verstandelijke beperking en komen drie middagen in de week werkervaring bij ons opdoen.

‘Joehoe, wij zijn er weer.’ Louise stapt als eerste uit de bus. Door zuurstofgebrek bij haar geboorte loopt ze mank, waardoor alles aan haar grof en houterig is. Maar ze gaat altijd vol enthousiasme aan de slag en is een harde werker. Alleen bij de afdeling met servies en glaswerk mag ze van ons niet meer komen. En aan het optuigen van de kerstboom hebben we ook minder goede herinneringen, nog niet eerder hadden we zo’n kale boom in de winkel staan als afgelopen kerst.

Ellenoor en Peter komen vlak achter Louise de winkel binnen. Peter loopt meteen door naar het schap met tuinspullen zonder ons ook maar aan te kijken of gedag te zeggen, maar van Ellenoor krijgen we een dikke knuffel. Die geeft ze iedere keer als ze binnenkomt en dat maakt me altijd weer vrolijk.

‘Zo dames en heer, fijn dat jullie er weer zijn,’ zegt Stan, ‘straks doen we de werkbespreking. Maar eerst gaan we lunchen.’

Niet lang daarna zitten we allemaal aan de keukentafel en nog voor ik mijn tanden kan zetten in mijn tosti krijgen Kirsten en ik het schriftje van Ellenoor onder ons neus ge-

duwd. Iedere keer schrijven haar begeleiders er een overdracht in. En na iedere werkdag schrijf ik weer een stukje terug.

‘Wauw, Ellenoor,’ roepen we tegelijk, ‘heb je een vriendje?’

Ellenoor slaakt een aantal enthousiaste kreten en wijst in haar pictogrammenboekje. *Grunning*, staat er.

‘Heet hij zo? Wat een rare naam,’ proest Louise.

O, wacht eens even. Ik weet het. ‘G-running. Dat is toch Gehandicapten-hardlopen,’ vraag ik. ‘Heb je hem daar ontmoet?’

Ellenoor stuitert nu bijna van haar stoel, dus ik heb het goed geraden.

Ik moet er niet aan denken om voor mijn plezier zomaar een eind te gaan hollen, maar Ellenoor is dol op hardlopen en gaat twee keer per week naar haar sportclub. ‘Hoofd leeg. Beste medicijn,’ gebaart ze altijd naar me als ik mijn wenkbrauwen optrek bij haar enthousiasme over het hardlopen.

Vroeger liep ze zelfs marathons, totdat een of andere ongeduldige eikel op een opgevoerde brommer door een wegafzetting glipte en daarmee tien hardlopers omverreed. Van een gezonde rechtenstudente veranderde Ellenoor in één klap in een gehandicapte vrouw die haar spraak verloren heeft en nu communiceert met gebaren en het aanwijzen van pictogrammen. Ik zou in haar plaats nooit meer zijn gaan hardlopen, maar Ellenoor vindt het nog altijd geweldig.

‘Hoe heet hij?’ vraagt Kirsten.

Ellenoor wijst vlug de letters aan op haar alfabetkaart.

‘Jan? Lekker korte naam. Handig ook.’

‘En hoe oud is hij?’

‘Zit hij in jouw groep?’

‘Is het een lekker ding?’

Ellenoor kan onze vragen niet bijhouden, maar haar glunderende gezicht spreekt boekdelen.

‘Enne...’ vraag ik zwoel, ‘kan hij een beetje goed...’

Stan verslikt zich bijna in zijn koffie. ‘Nou dames, zo kan het wel weer.’

‘Wat?’ roep ik plagend en knipoog naar Ellenoor. ‘Hardlopen, dat wilde ik vragen. Kan hij een beetje vaart maken?’

Ze mag dan haar spraak verloren hebben, humor heeft ze nog genoeg. Haar vingers vliegen over het alfabet. ‘Ja. En zoenen ook.’

‘Zo zo! Die Jan, die kan er wat van!’ roept Louise en dan proesten we het uit.

‘Vrouwen, je kunt beter kippen houden,’ verzucht Stan, die naar Peter kijkt voor steun van de enige andere man aan tafel. Maar Peter lijkt verdiept in een boek over het optimaal bemesten van boerenkleigrond.

‘Nou, dat weet ik nog zo net niet,’ zegt hij serieus, zonder van zijn boek op te kijken, ‘kippen maken voornamelijk herrie na het leggen van een ei. Vrouwen daarentegen maken altijd herrie.’

Louise, Ellenoor en ik kijken alle drie met open mond naar Peter.

Pardon?

Stan schiet in de lach en knikt instemmend. ‘Nou, jij hebt ze nu stil gekregen. Knap werk, Peter. En nu aan de slag maar weer, want van een kale kip kunnen we niet plukken.’

‘Ik weet het niet, hoor.’ Voor de derde keer legt een dame, gekleed in een mantelpak en met een grote zonnebril op

haar hoofd, de puzzel van duizend stukjes weer terug op de spelletjesplank. ‘Hij is vast niet compleet,’ klaagt ze, ‘dat weet je maar nooit, met die tweedehands prullaria.’

Met haar Goois accent is ze behoorlijk imponerend en Louise doet dan ook haar best om de vrouw beleefd te woord te staan. ‘Ik heb alle stukjes geteld mevrouw, het waren er echt duizend,’ zegt ze, ‘ik ben er wel een halfuur mee bezig geweest.’

Louise kijkt me smekend aan voor hulp en snel loop ik naar haar toe. Zodra de Gooise vrouw mij ziet draait ze zich van Louise af en richt zich tot mij. ‘Kan zij dat wel? Tellen.’

Wat een omhooggevalen trut. ‘Ja, zeker,’ zeg ik beslist en ik sla mijn arm om Louises schouder. ‘Heel goed zelfs. Telt u het anders zelf maar even na als u kunt, eh, wilt.’

‘Nou laat maar, het zal wel goed zijn,’ zegt de vrouw zuur waarna ze de doos van de plank grist en ermee richting de kassa beent. ‘Het is niet mijn hobby, maar die van mijn man.’

‘Je zal er maar mee getrouwd zijn,’ fluistert Louise in mijn oor en hobbelt zo snel als ze kan achter de vrouw aan.

Het verbaast me dat het geen geluid maakt wanneer in mijn hoofd het kwartje met een klap op zijn plaats valt. Ineens weet ik waar Stan het over had in zijn kantoor.

Hoe kon ik het vergeten? Het was alweer weken geleden, maar ik hoor het Stan nog zeggen: ‘Toe nou Suus, ga gewoon een hapje met hem eten, je hoeft niet meteen met hem te trouwen. Jullie hebben dezelfde interesse in kunst en Robbert kent nog zo weinig mensen hier. Tenslotte ben jij nog steeds op zoek naar een leuke man, dus ik dacht...’

Stan had me een vette knipooog gegeven. Weigeren is niet mijn sterkste kant en om van het gezeur af te zijn had ik

uiteindelijk een soort van toestemmend geknikt dat het goed was. Ik had bovendien nog alle tijd om een smoes te verzinnen en er onderuit te komen.

Maar daarvoor is het nu te laat. En dus ga ik op een blind date. Vanavond.

‘Zeg, komt er nog wat van?’ De Gooise tikt driftig op de toonbank en ik haast me naar de kassa, waar Louise met een verhit hoofd probeert de puzzel in te pakken. Twee proppen cadeaupapier liggen verfrommeld naast de kassa en een derde gaat zo te zien al snel volgen.

‘Laat dat inpakken maar zitten.’ De vrouw vist wat kleingeld uit haar Louis Vuitton-tas en rukt de puzzel uit Louises handen. De doos vliegt open en als in slow motion vallen de kleine stukjes bloemen en paleis één voor één op de grond.

Ik doe mijn best om niet in de lach te schieten.

De vrouw kijkt ons nijdig aan, alsof het onze schuld is, en duikt dan met een theatrale zucht naar beneden.

‘Zal ik u even helpen?’ vraagt Louise geschrokken. Ze loopt al om de toonbank heen, maar de vrouw kijkt haar strak aan. ‘Laat maar, ik heb alles al.’ Ze klopt wat denkbeeldig stof van haar geruite rok en klemt de puzzel stevig vast. ‘Ernst-Jan mag het wel een geweldig cadeau vinden, al die moeite.’

Als de deur even later achter haar dichtvalt, zit Louise nog op haar knieën. Moeizaam komt ze overeind en houdt geschrokken twee puzzelstukjes omhoog. ‘Die arme Ernst-Jan.’

‘Nou, inderdaad,’ zeg ik met een overdreven Goois accent, ‘je zou daar maar mee getrouwd zijn.’

Na een drukke middag komt er het laatste halfuur ineens niemand meer. De winkel is inmiddels netjes aan kant en ik heb Louise naar het magazijn gestuurd om daar te hel-

pen met sorteren. Waar ik eerst nog rechtop achter de toonbank stond met mijn vriendelijkste glimlach op – het toonbeeld van klantvriendelijkheid – moet ik nu vechten tegen de aandrang om me niet languit over de kassa heen te vouwen. Mijn voeten doen zeer en de minuten tot sluitingstijd kruipen voorbij.

Op rustige momenten zoals deze maak ik stiekem tekeningen van de mensen die die dag geweest zijn. De leuke klanten probeer ik in een paar penstreken zo goed mogelijk te schetsen en van de vervelende maak ik het liefst een karikatuur. Stan heeft al meerdere keren gedreigd me te ontslaan als ik er mee door blijf gaan. Hij is bang dat de klanten ze ooit te zien krijgen en zichzelf voor gek gezet voelen, maar ik kan het niet laten.

Ik pak een vel papier en wanneer ik een zuur kijkende Gooise, met een zuinig mondje, overdreven gebotoxte wangen en een kippennek op papier heb staan, is de tijd toch ineens voorbijgevlogen en is het bijna sluitingstijd. Ik schuif haar bij de andere tekeningen onder de kassalade, de geheime plek waar niemand vanaf weet, en begin met het afsluiten van de winkel door de rolluiken voor de ramen alvast te laten zakken.

Net als ik de deur op slot wil draaien, reikt er een nieuwe klant naar de deurklink. Strak in het pak en met zijn haar in een kaarsrechte scheiding.

‘Sorry, gesloten,’ gebaar ik naar mijn horloge.

Er zijn altijd weer van die mensen die op het laatste moment komen en dan heel lang in de winkel blijven dralen. Nou, mooi pech voor hem, ik ben klaar voor vandaag. Wat werk betreft tenminste, want mijn avond is nog lang, dankzij Stan en zijn leuke plannen voor mij.

De man maakt geen aanstalten om weg te gaan. Integen-

deel. Hij fronst zijn wenkbrauwen en dwars door de ruit heen hoor ik hem vragen: 'Ben jij Suus?'

Dan kijk ik nog eens goed naar de man die voor de deur staat. Het zal toch niet?